

katsus agga kurgiaga tassuda. Sepärrast hoidsid ennast keik temma eest kõrvale, ja ei ühhegil olnud hea melega temmaga teggemist ja tülitsemist. Agga mis kasso temmal sest olli? Et kuulge, kuidas liig wiha temmale hirmsa nuhtluse satis.

Temma kõrwas, oue tagga, ellas üks teine oiglane perremees, Lambi Hinrik, kellel joudo rohkeste koes olli, ja kelle kätte tõ hästi siggis. Sesamma Hinrik olli üksford koggematta temma heina ma kõrvast ühhe kare ossa niitnud, ja teineford jälle temma lapse holetusse läbbi Tõnno mullikas metsa jänud, mis teisel hommikul murtud leiti. Sest temma nüüd hakkas ni kange wiha omma naabre wasto kandma, et ei tedda sallinud koggoni enam, waid keikpiddi tedda wiha

wihas ja waemas, et teisel allati melegaigust olli. Peälegi oli temma üks kadde inuimenne, ja ei sallind, et teise kassi hästi kais. Sest siis ta ellas ühtepuhko teisega ridus ja tapluskes ja teggi tolle keiksuggust kahjo. Põllud ollid neil ühheskous, agga ei Tõnno parrandand aeda, et agga willi piddi hästi rei ele ärrosõdetama ja tallatama. Kül teine kinnatas temmaga, kül kohendas isse aeda, agga mis temma kinni teggi, sedda kiusus Tõnno jälle melega mahha. Sellepärast läks siis Hinrik ta jure, ja pallus tedda lahke süddamega, mitte niisuggust kurja ja kahjo temmale tehha, egga tedda ni ilmaõsjata wihkada. Jaggüks teine olleks selle palumisse läbbi ärdaõs läinud, agga Tõnno wiha hakkas weel enam põllema, et teist omma oues näggi. Jo